

Hertha Hanson
Writ in water

Det som skrivs i vatten bär en aura av förgänglighet, här och nu suddas gång på gång ut av ett nytt ögonblick som lovar någonting annat. Om det så bara etsat sig fast i vattenytan för en sekund så har det likväl stått skrivet.

Tiden är central i Hertha Hansons konstnärskap och har också en viktig plats i utställningen på Rackstadmuseet. Samtliga av verken är målade våren 2018 under en mycket begränsad tidsperiod, de är så nära Hansons aktuella skapandeprocess vi kan komma. Trots detta så blir *Writ in water* en tillbakablick, för varje avslutad målning går processen vidare.

Hela Hertha Hansons produktion är numrerad från #1 och framåt, det ger konstnärskapet en särskild backspegel där det går att följa hennes arbete kronologiskt. Jag ser ett pågående utforskande av kroppens speglingar mot färgen och duken, som att hon övar varje rörelse tills dess att hon fullt ut behärskar den och då kan gå vidare till nästa målning. Vissa av rörelserna förs vidare i serien, de horisontella breda linjerna tycks vara en utgångspunkt för verken i utställningen, med färgskrapan bläddrar hon mellan lagren och låter utvecklingen blottas och målningens material åskådliggöras. De grundande färglagren diktar vägen för resten av målningen.

Det stora och återkommande formatet på målningarna ger en kontinuerlig förutsättning för konstnärens koreografi och skapar en stabilitet för oss att förhålla oss till, ett lugn.

Den stilla vattenytan inger även den ett lugn men är samtidigt nästan oemotståndlig att röra vid. Att dra, rita eller skriva på den känns naturligt och det enda vi behöver göra för att få ett nytt blankt papper att skriva på är att vänta några sekunder. Hertha Hanson använder sig av mer beständiga material, objekt som finns kvar för oss att betrakta och ställa i relation till varandra men som är speglingar av en individs rörelser, som det som skrivs i vatten. Även i vattnet minns man vad man skrev nyss, det finns där i minnet även om ingen annan ser det. Kanske minns även vattnet de rörelser som en gång rubbat dess ytspänning? Frågan om vad som är beständigt står att finna i så mycket mer än bara det som vårt öga kan uppfatta men det är just genom det visuella som Hertha Hanson leder in oss i frågeställningar om vad som finns kvar av det gamla i det nya? Och vad finns kvar av det som en gång fanns att se men som nu är borta?

Hannes Trygg